

Mirjana Kolarski

Total underground ili kako udovoljiti vlastitoj sujeti

Daj 'leba, daj da pesničim!

Novi talas, koji se sa grudi presahle dovilje napaja supermodernim idejama, stvarajući, preciznije, proizvođači supermodernu poeziju, preti da buduće rečnike književnih termina, teorije, te istorije književnosti, antologije i čitanke preplavi supermodernim terminima kao što su "treš simbolizam", "total underground književnost", "supermoderna lirika", "molski zapis" i drugim, sličnog štimunga i po istovetnom principu kovanim. Računam već na komentar, na čiji se sadržaj kladim, no, za sada ću samo nagovestiti premisu od koje će poći slapovi ironiziranih komentara supermodernista u pokušaju samoodbrane: "Teško poeziji koju pronalaziš u rečnicima književnih termina, blago onima koji je napipaju pod hartijetinom književnih teorija! Obnevidela od tinte i natrulih pisanija, pa ne vidiš da poezija – to je život!" Jedino čemu ne mogu u potpunosti da oponiram je poslednja analogija. Nemoćna sam da je u potpunosti prihvatim iz jednog razloga – sumnjam u redosled kojim će činioći sporne analogije biti predočeni javnosti i to, ubeđena sam, javnosti neke od socijalnih mreža virtuelnog tipa, jer to je sad već stvar Supermodernog! Dakako, zamerke na račun internet publikacija nipošto ne treba izricati, naročito ako se u obzir uzme njihova dostupnost s jedne, i stepen zainteresovanosti za pisanu reč s druge strane. Isključivost, pak, u vidu plasmana na različitim sajtovima za supermoderno liričarenje, kako bi se premostio jaz ekonomske krize i nepristupačnosti čitalačkoj publici (čitaj – umaklo kritici i cenzuri "glava od pera"), podvlačim, treba najoštrije osuditi. Moguće je da će moja izričitost mnoge podsetiti na davnašnju afektivnost u rasuđivanju gospodina Jovana Skerlića, ali ne mislim da je vrsta samoproklamovane dekadence koju danas srećemo na raznoraznim forumima i sajtovima za književnost oslobođenu od cenzure dorasla aluziji na velike moderniste Disa i Pandurovića. Iskreno žalim zbog nemogućnosti književne kompetencije da u supermodernoj poeziji forumaša i samozvanih dekadencata prepozna nešto više od

žalostivnih pokušaja produkcije "pesama na narodnu" ili raspričanih pokušaja pesama u slobodnom stihu.

Nova poetika pisaca "poezije bez cenzure" i proze istovetne provinijencije toliko je nova, da se već oseća po zadahu dežavua - lirike spomenara i "zabeleški pokvarenjaka". Ne samo naslovom, na veliku žalost, ova književnost se i sadržinski poštapala idejama i davno opevanim trenucima iz spomenara - pošast ličenja nasuprot izgledu! U trenutku kada priča poželi da prepriča, a pesma da prepeva, govorimo li uopšte o fenomenu Novog, da ne kažem "supermodernog"? Kao informatički pismen čitalac, pristojno situiran u internet univerzumu, dolazim u situaciju da načinim sledeću paralelu: kada daunlodujem i odzipujem (u daljem tekstu "pročitam") fajl (u daljem tekstu "pesmu"), nikako ne uspevam da umaknem jednom utisku - sveopšti haos jedinica i nula lebdi negde između, na granici smeha i vapaja - emanacija haosa, a(li) nigde uobličujuće forme! Onda kada nam vlastita sujeta zabrani divnu privilegiju apstrahovanja i konciznosti pesma postaje raspričani sastav, preciznije nacrt za isti, dakako, supermoderan; forumaš postaje pesnik, a konzument/čitalac najkompetentniji proučavalac.

Poklonici i(li) konzumenti supermodernih sadržaja u svakom su slučaju najpozvaniji da o njima govore. Tu dolazimo do novog poglavlja budućeg rečnika budućih književnih termina - supermoderna književna kritika. Slovom i rečju, corpus delicti u nastavku:

"Budući da je, smatram, svako teoretisanje o književnom delu tek puko intelektualističko kurčenje i prosipanje jalove "učenosti" na zapišanu ledinu besmisla; usudiću se da sve to skupa: delo, autora, čitaoca i dokona trabunjala kritičare nazovem jedinim opravdanim imenom - KURAC. Međutim, kao što je poznato, ima raznih kurčeva. Dobrih i loših, mekih i onih bar povremeno tvrdih. Takođe, čini se kako bi trebalo da je svima jasno, bez kurca nema života. Ni zvezda ni ameba nema bez jeba!

Ma kakvog... Tako ni književnog kur... ovaj - dela.

Ova Srđanova knjiga je, tvrdim, pozivajući se na sopstveni kurcološko-neomasturbistički genij, i uzvišeno poreklo vlastitih anarholiterarnih testisa - JEDAN DOBAR, TVRD KURAC.

Preporučujem, s toga, od srca, KONZUMIRAJTE ISTI. Možda se i u vašim zazidanim buljama nešto zakoprca. Kurcu hvala! Kurcu slava!

A nama što više ovakvog kuropisanja."

I.T. MISTER¹

“Treš” je stvar trenda, molsko stenjanje zadovoljava, a psovke... Pa to je bit! To je total underground - na kartu smelosti provučene kroz tekst odzvanjaju u fonu supermodernog! Dalje ni koraka, već, nažalost, proročko ostvarenje: “Odrecimo se egzibicije uma, ili se nemojmo čuditi što dolazi vreme naivnog realizma, popularne umetnosti, šunda, seoskog slikarstva”,² novi talas doktrinstva bezrazložno glasnog, talas samoproklamovane dekadence.

¹Tekst preuzet sa adrese www.liber.org.rs odnosi se na zbirku pripovedaka *Zabeleške mladog pokvarenjaka* čiji je autor Srđan Teofilović (Edicija *Total underground*, Liber, Beograd, 2010).

² Pavlović, Miodrag, *Književnost*, (2/1873)